

Паёми Усқуфи аъзами (Патриархи) Маскав ва тамоми Рус Кирилл ба муносибати иди Фасҳ (Писҳо) ба кашишҳои олимартаба, кашишҳо, роҳибон ва тамоми фарзандони рӯҳонии Калисои Православиي Рус

**Бародарони гирифтаи кашишҳои олимартаба, падарон-пресвитерҳои шарофатманд,
диаконҳои худодӯст, роҳибон ва роҳибҳои порсо ва парҳезгор, бародарон ва хоҳарон!**

Дар иди нек ва наҷотбахши олам - Растохези Парвардигор басо хушнудам, ки шуморо бо суҳанони
илҳомбахш ва ҳамеша бузурги пайки иди Фасҳ (Писҳо) аз самими қалб табрик намоям:

МАСЕХ ЭҲЁ ШУД!

Дар ин шаби дурахшон вучуди моро шодмонии рӯҳбахши кулӣ фаро мегирад, зеро рӯйдоде, ки
чандин аср пеш дар наздикии Байтулмуқаддаси бостонӣ рух дода буд, ба ҳар кадоми мо
мустақиман рабт дорад. Зиеда аз ин, Растохези Масех дорои аҳамияти воқеии ҷаҳонӣ мебошад,
зеро Наҷотдиҳанда тавассути он имкони ба даст овардани тавҳиди файзбор бо Худовандро барои
ҳар касе фароҳам овард, ки ба ин даъвати Ё посух додаст: «Биеед, эй баракатёфтагон аз Падари
Ман, Малакутеро, ки аз ибтидои офариниши олам барои шумо муҳайё шудааст, мерос бигиред»
(Мт. 25, 34).

Аз ин рӯ мо ҳоло ҳамроҳ бо Ҳазрати Юҳаннои Нотик хитоб мекунем: «Ҳеҷ кас набояд аз аҷзи худ
бинолад, зеро Малакути барои ҷамагон фаро расид!» Мо Растохези дурахшони Масехро ҷашн
гирифта, дар бораи ҳаққонияти ин суҳанон гувоҳӣ медиҳем, зеро ҳар инсон, ҳатто аз
гунаҳгортарин касон, ки бо хуни Масех ғусл кардааст, ба наҷот умед мебандад. Барои гуноҳҳои
мо, ҳамчунон барои тамоми гуноҳҳои бани башар, хуни гаронқадри Маслуб қимматгузори шудааст.
То ки самарайи Кафоратро дарк кунем, бояд имон овард ва таъмид ёфт (ниг. Мар. 16, 16). Аксари
мардуми мо таъмид ёфтаанд, аммо ҷӣ қадр каманд касоне, ки дорои эътиқоде ҳастанд, ки барои
тағйири ҳаёт қодир бошад.

Таҳаввули ҳаёт дар Масех танҳо ифодагари таҳаввул ба беҳӣ нест. Ин тағйироти куллиест, ки ба

инсон тантанаи ҳаёт ва баракати рӯзгорро (муқ. Юҳанно, 10, 10) ҳам дар ҳузури кунунӣ дар рӯи замин, ҳам дар охират, ато мефармояд.

Ва иди Фасҳи (Писҳои) Муқаддас бароямон кӯмак менамояд, то робитаи ногустаниро на танҳо бо воқеоти духазорсолаи пешина, балки бо тантанаи ояндаи «адолати ҷовидонӣ» эҳсос намоем (Дон. 9, 24), ки «Худо кулл дар кулл» хоҳад буд (1Қўр. 15, 28). Мо, таъмиқи «сарват ва ҳикмат ва маърифати Худо»-ро (ниг.: Рум. 11, 33), ки Офаридгори Саҳӣ инсониятро ба сӯи наҷот мебарад, дарк карда, дидани татбиқи мақсади Офаридгорро дар таърихи башарӣ меомӯзем.

Лаёқати назар афкандан ба таърих дар партави Растохези Масеҳ дар даврони кунунӣ - дар даврони бартарияти чашмандози навин ба олам, ки талошу кӯшишҳои инсон бо гирифториҳои лаҳзаина маҳдуд гаштааст ва вақти зудгузар муосирони моро маҷбур менамояд фаромӯш кунанд, ки «рӯзҳо шарир аст» (Эф. 5, 16), аҳамияти бештареро касб мекунад. Мо бо навгониҳо, эҳтиросот ва ташвишҳои якрӯза зиста, меҳоҳем нуктаи аз ҳама асосӣ- наҷоти рӯҳ, Пешаи Худовандӣ, хайру камолотро аз ёд бибарем.

Растохези Масеҳ ба ҳамаи мо имкон медиҳад аз ташвишҳои рӯзгор болотар бошем, то бузургии ҳаққонии муҳаббати Худовандро бубинем, ки ба хотири рифоҳи инсон ҳатто то салиб ва марг худро поин гирифт. Аз ин рӯ бароямон муҳим аст, дарк намоем, ки Парвардигор бо Растохези худ, тақвияти нерӯи ботиниро ба ҳар масеҳӣ дар хидматаш ба Калисо, кишвар, ҷомеа, хонавода ва пайвандон ато фармуда, табиати инсониро таҷдид менамояд.

Мушкилоти зиёде бар дӯши ҳам инсони оддӣ ва ҳам кулли мардумон афтодааст: одамон имрӯз дар тамоми олам аз душманӣ, ҷангҳо, бенавой, бемориҳо, танҳой, nobасомониҳои зиндагӣ азият мекашанд. Дунё дар ҷустуҷӯи ҳаёти беҳтар тақопӯ дорад ва аз пайдо кардани посух ба саволҳои худ дар бораи фановариҳои сиёсӣ ё дастуроти иқтисодӣ аз рӯи мантиқи инсонӣ навамед гардидааст. Калисо ва худӣ таърих гувоҳи медиҳанд: бо Каломи Худованд бояд зист. Онҳо дар партави Растохези Масеҳ бароямон маънии рӯйдодҳо ошкор мегардад, ва мо қобили посух додан ба хатарноктарин ситезаҷуҳои замони муосир хоҳем шуд.

Бигзор Наҷотдиҳандаи Эҳёшуда нияти қавии ба аҳкоми ӯ пайравӣ карданро дар ҷони мо барангезад!

Хушнудии тантанаи кунуниро бо ҳам хоҳем дид! Ба қалби онҳое гармӣ мебахшем, ки имрӯз азият мекашанд ва ба маҳрумият рӯбарӯ гардидаанд.

Бо дуруди иди Фасҳ (Писҳо) ба тамоми одамон, ҳам ба касони дур ва ҳам наздик рӯҷӯ мекунем. Ба хотири шукуфоии кишваре, ки дар он мо зиндагӣ мекунем, бидуни коҳилӣ заҳмат хоҳем кашид.

Ба даргоҳи Худованд дар бораи эҳдо намудани ҳаёти осуда ва масъуд барои мо дуъоҳои пурҳарорат арҷ мегузорам. Бигзор Ё ба Калисои Худ барои хидмати ғайратмандона ба манфиати маънавии мардумони файзёфтаи Ё имдод ва қувватро ато фармояд, то имон, умед ва муҳаббатомон афзун гардад.

Мучаддадан ба Шумо аз самими қалби худ нидои мутантани шодии иди Фасҳро (Писҳоро) дар бораи Худованд, ки маргро ба зерӣ по ниҳода, бо Худ тамоми башариятро эҳё бахшид, мерасонам:

Масеҳ эҳё шуд!

Барҳақ эҳё шуд Масеҳ!

УСҚУФИ АЪЗАМИ (ПАТРИАРХИ) МАСКАВ ВА ТАМОМИ РУС

Маскав

Фасҳи (писҳои) Масеҳ,

Соли 2010.